

„Cu adevărat, acesta era Fiul lui Dumnezeu”

Matei 27.54: Iar centurionul și cei care-L păzeau pe Isus împreună cu el, văzând cutremurul și cele ce s-au întâmplat, s-au temut foarte mult, spunând: „Cu adevărat, Acesta era Fiul lui Dumnezeu!”

Acestea au fost cuvintele centurionului care l-a păzit pe Isus pe cruce. Lucrurile, care s-au petrecut în acele ore, au mărturisit că Cel care a atârnat între cei doi răufăcători nu era nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu.

Această afirmație a centurionului ne duce gândul la alte exemple și evenimente din viața Domnului de aici de jos, care mărturisesc același lucru. Deși *gloria* persoanei Sale era *voalată* în asemănarea trupului păcatului, totuși atât de multă splendoare a gloriei Sale personale strălucea adesea din chipul de slujitor și din evenimente care nu atrăgeau atenția în sine, încât cei ai căror ochi au fost deschiși de harul lui Dumnezeu au trebuit să-și ridice glasul în laudă și adorație. Aș dori să relatez aici câteva astfel de exemple.

În momentul nașterii Domnului, mulți copii s-au născut în Palestina, posibil și în Betleem. Dar, deși locul nașterii Sale era cel mai neînsemnat dintre toate și nașterea Sa însăși a avut loc sub toate aparențele de nebăgare de seamă, *peste El și numai peste El* s-au deschis cerul, din care strălucea gloria lui Dumnezeu. Un înger i-a anunțat pe păstorii uimiți, că în cetatea împărătească a lui David S-a născut un Copil - Mântuitorul, Hristos Domnul - și în același timp ei au văzut o mulțime de oștiri cerești ridicându-și glasurile în laudă și glorie aduse lui Dumnezeu cu privire la acel Prunc și vestind: „Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”.

Mai mult, mulți copii au fost aduși în Templu conform rânduielii Legii, dar numai *la Unul singur* a fost bătrânul Simeon condus în Templu de Duhul Sfânt, pentru a-L vedea. Acest bătrân temător de Dumnezeu așteptase mult timp mângâierea lui Israel. Acum, dorința inimii lui era împlinită. El Îl ia pe Copilul sfânt în brațe și, în puterea Duhului Sfânt, Îl laudă pe Dumnezeu: „Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: o lumină spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel” (Luca 2.29-32).

Cât de minunată a fost această zi pentru Simeon! Dumnezeu îi îngăduise să îmbătrânească atât de mult pentru a o trăi. În acest Copilaș, pe care Îl ținea în brațe cu sfântă reverență, el Îl vedea pe Hristos - *Fiul lui Dumnezeu* - care, ca Om al bunei-plăceri a lui Dumnezeu, avea să fie Întâiul-născut al unei noi generații.

Să trecem acum la vremurile lui Ioan Botezătorul (Luca 3.21,22). În acele zile erau botezați mulți, care nu se deosebeau de ceilalți prin nimic deosebit, dar când Isus a venit (ca să îplinească toată dreptatea) pentru a fi botezat de Ioan, când a ieșit din apă, cerul s-a deschis peste El și Duhul Sfânt S-a coborât peste El în formă trupească, ca un porumbel, iar vocea Tatălui a declarat din gloria splendidă: „Tu ești Fiul Meu *preaiubit*, în Tine Îmi găsesc plăcerea”.

Din nou scena se schimbă. O noapte groasă se așterne pe înșelătoarea Mare a Galileii, cu furtunile ei venite deodată. O barcă încearcă să ajungă pe celălalt țărm, dar este aruncată pe valuri de un vânt potrivnic. Viața micului echipaj este în pericol. În jurul celei de-a patra strajă a nopții, când aproape că nu mai aveau nicio speranță, privirile lor îngrozite văd în întuneric apariția unui Om mergând pe marea agitată. Mai presus de orice pericol al vântului și al

valurilor, El merge pe ape așa cum niciun om din această lume nu poate. Este Omul de origine cerească - Isus Hristos, Domnul. La cuvântul Lui, furtuna încetează să se mai dezlănțuie și valurile neliniștite se liniștesc. Plin de har, El Se urcă în corabie la ucenici; copleșiți, aceștia cad la picioarele Lui și, în liniștea care a urmat furiei vântului și a valurilor, exclamă: „Cu adevărat, Tu ești *Fiul lui Dumnezeu!*” (Matei 14.22-33).

În Nain găsim o mulțime numeroasă, care o însoțește pe văduva care și-a pierdut pe singurul fiu, în drumul dificil spre mormânt. În timp ce cortegiul funerar se apropie de porțile cetății, se apropie un Om plin de compasiune, care nu numai că are inimă pentru durerea văduvei, dar care este și capabil să îi vindece durerea. Cu dragoste și putere divină, El se apropie de sicriu și aduce viață și bucurie într-un mediu de întristare și moarte. Cu mâinile dragostei, El atinge sicriul, cu cuvinte pline de putere îl cheamă pe tânăr înapoi la viață și, în harul divin, El îl dă văduvei îndurerate pe singurul copil și singurul sprijin. Poporul, care stă de față, cuprins de un fior sfânt, laudă că „*Dumnezeu a cercetat pe poporul Său*” (Luca 7.11-17).

Un fariseu îndreptățit de sine îl invită cu condescendență pe Domnul la cină. (Luca 7.36). Lui nu I se oferă politețea obișnuită, conform obiceiului și practicii din Orient. Nu I se oferă apă pentru spălarea picioarelor - semn de atenție; nu I se dă un sărut de bun-venit - semn de afecțiune; nu I se oferă untdelemn parfumat, pentru a-I unge capul - semn de onoare. Fariseul ignoră aceste semne de bun simț față de Oaspetele său.

O femeie nenorocită din cetate, afundată adânc în păcat, vine în această casă. Inima ei este atrasă irezistibil de Străinul disprețuit, Prietenul vameșilor și al păcătoșilor, venit la masa fariseului fățarnic. Privirile disprețuitoare ale celor prezenți nu o pot reține și nici nu-i pot împiedica bucuria de a-L vedea pe Cel după care sufletul ei însetează. Stând în picioare în spatele Lui, ea cade la picioarele Lui; picioarele, cărora nu li se dăduse apa înviorătoare, ea le îmbăiază în lacrimi și le usucă cu părul capului, singura ei podoabă. Ea dăruiește mereu acestor picioare sărutul, care nu I s-a dat, și le unge cu parfumul mirului ei, pe care fariseul nu-l avea pentru El. Dumnezeu a văzut disprețuirea adusă Fiului Său și, în nemărginirea Sa, atrage în această casă pe acea femeie decăzută, pentru a descoperi gloria *Fiului Său preaiubit* în iertarea păcatelor ei în mijlocul disprețului Său, astfel încât cei de la masă trebuie să spună: „Cine este Acesta care *iartă și păcatele?*”.

Mai departe, doi ucenici iubiți sunt în drum spre Emaus. Cel pe care Îl iubeau atât de mult fusese luat de la ei, bătut de oameni răi și răstignit în cuie pe cruce. Cu inima zdrobită, ei vorbeau despre toate aceste lucruri. În timp ce încă vorbeau, un Străin li se alătură; El le cunoaște inima. Într-un mod minunat de tandru, îi face să-și verse inimile înaintea Lui și, deschizându-le Scripturile, le câștigă încrederea și dragostea, iar ei Îl roagă să rămână cu ei. La frângerea pâinii, pe care El a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o, ei Îl recunosc cu bucurie pe Hristos cel înviat, Fiul lui Dumnezeu (Luca 24.18-32).

În final, să ne uităm la mica ceată, care pleacă spre Betania (Luca 24.50). Ei Îl au în mijlocul lor; cum ascultă ultimele cuvinte ale Celui care acum va fi luat de lângă ei în glorie! Binecuvântând, El Își întinde mâinile peste ei și astfel ei Îl văd pe Cel pe al cărui chip strălucea dragostea lui Dumnezeu, ridicat și dus la cer, unde El, după ce a adus o jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu - ca Administrator al tuturor planurilor lui Dumnezeu - singurul *Fiul* născut *al lui Dumnezeu*.